

Oredownik Urzędowy

Pomorskim.
Dzienna. 1922. 2.
Zieloczników

POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata kwartalna 480 mk. miesięczna 180 mk. — Poszczególne numery 30 mk.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 60 mk. od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 90 mk. od wiersza.

Redakcja: Starostwo w Pucku. — Nakład: „Drukarnia Gdańska“.

Nr. 96

Puck, sobota, dnia 16 grudnia 1922 r.

Rok 36.

DZIAŁ URZĘDOWY.

728. Ustawa z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym. (Dokończenie.)
733. Ogłoszenie Starostwa Krajowego Pomorskiego dotyczące ściąganie składek ubezpieczeniowych za kopytkowe zwierzęta i bydło rogate.
734. Ustawa z dnia 26 września 1922 r. o przyznawaniu nagród za zwalczanie przemysłnictwa.

728.

Ustawa z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym. Dokończenie.

Art. 22. Rozprawa główna rozpoczyna się od wywołania sprawy i przedstawienia jej stanu przez jednego z sędziów Trybunału, jako referenta, poczem następują wyjaśnienia stron, o ile Trybunał uzna je za potrzebne, wreszcie przemówienia zastępców stron, którzy mają prawo zabierać głos jednakową ilość razy.

Niestawiennictwo stron lub ich zastępców nie wstrzymuje wprowadzenia sprawy i wydania wyroku.

Trybunał na wniosek stron lub z urzędu może odroczyć wyznaczoną lub nawet rozpoczętą rozprawę na inny termin.

Art. 23. Rozprawą główną kieruje przewodniczący, którego rzeczą jest również utrzymywać należyty spokój. Przewodniczący może osoby, zakłócające porządek, o ile nie są posłuszne jego upomnieniom, wydalic z sali rozpraw, a w razie cięższego wykroczenia skazać nadto na karę pieniężną do wysokości 10.000 mk.

Przeciwko postanowieniom przewodniczącego służy prawo odwołania się do Trybunału, który orzeka ostatecznie. Odwołanie zgłosić należy przed zamknięciem rozprawy.

Art. 24. Trybunał orzeka na podstawie stanu faktycznego, jaki okazuje się z aktów, któremi rozporządzała ostatnia instancja administracyjna przy wydaniu zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia, a w razie nie przedstawienia przez nią aktów (art. 15 ustęp 2) na podstawie stanu faktycznego, przedstawionego w skardze lub na rozprawie.

Okoliczności faktycznych i środków dowodowych, nie przytoczonych przed wydaniem zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia, tudzież aktów, wyłączonych z pod przegładu, o ile treść

tychże nie została na rozprawie podana do wiadomości, Trybunał nie uwzględni.

Art. 25. Trybunał wydaje wyroki w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok wraz z uzasadnieniem, podpisany przez wszystkich członków wyrokujących, przewodniczący ogłasza publicznie na tem samym posiedzeniu, na którym odbyła się rozprawa główna. Gdy z jakichbądź przyczyn ogłoszenie wyroku nie może nastąpić na tem samym posiedzeniu, można je odroczyć do innego posiedzenia, co przewodniczący publicznie ogłosi, oznaczając dzień ogłoszenia wyroku. Wyrok na piśmie doręczasz się stronom.

Art. 26. Jeżeli Trybunał uzna skargę za uzasadnioną, uchyla zaskarżone zarządzenie lub orzeczenie, a władza administracyjna postąpi w myśl art. 5.

Art. 27. Trybunał umorzy postępowanie w razie cofnięcia skargi przez skarżącego.

Sprawa raz umorzona nie może być ponownie przez Trybunał rozpatrywana.

Art. 28. Kary, wymierzone na mocy art. 23, ściągasz się w drodze administracyjnej na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 29. Termin, liczony na miesiące, upływa w odpowiednim dniu ostatniego miesiąca. Jeżeli koniec terminu, liczonego na miesiące, przypada na taki miesiąc, który odpowiedniej daty nie posiada, to termin ten kończy się w ostatnim dniu tego miesiąca. Przy liczeniu na dni nie bierze się w rachubę, dnia wykonania tej czynności, od której termin biec zaczyna, ostatni zaś z wyznaczonej liczby dni uważasz się za koniec terminu.

Terminu nie uważasz się za zaniedbany, jeżeli przed jego upływem skargę lub podanie wysłano pocztą listem poleconym.

Jeżeli ostatni dzień terminu przypada na niedzielę lub święto, to termin upływa w najbliższym dniu powszednim.

Art. 30. Przywrócenie terminu na podanie skargi (art. 10) jest niedopuszczalne, przywrócenie innych terminów zależy od uznania Trybunału który rozstrzyga o tem w trybie, wskazanym w ustępie 4 art. 18.

Art. 31. Każda ze stron (skarżący, władza administracyjna, przypozwany) może żądać wyłączenia sędziego:

- 1) w sprawie, której on sam jest stroną, pozostaje do jednej ze stron w stosunku współuprawnionego lub współobowiązane, albo ma względem niej obowiązek regresu,

- 2) w sprawie żony sędziego, jego krewnych i powinowatych w linii prostej, krewnych w linii bocznej — do trzeciego stopnia, lub powinowatych — do drugiego,
- 3) w sprawie rodziców przybranych, albo wychowawców sędziego, jego dzieci przybranych lub wychowawców, pupilów i oddanych jego pieczy,
- 4) w sprawie, w której sędzia był albo jest pełnomocnikiem jednej ze stron,
- 5) w sprawie, w której sędzia brał jakibądź udział w wydaniu zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia,
- 6) gdy zachodzi uzasadniona przyczyna do powątpiewania o jego bezstronności.

Sędzia, względem którego zachodzi jedna z przyczyn, wskazanych powyżej (1 do 5), obowiązany jest sam zażądać swego wyłączenia.

Trybunał rozstrzyga o wyłączeniu sędziego, po wysłuchaniu go, uchwałą bez poprzedniej ustnej rozprawy.

Art. 32. Szczegółowe przepisy o wewnętrznej organizacji i sposobie urzędowania zawierać będzie regulamin, który uchwali Trybunał na Ogólnem Zgromadzeniu, a wyda Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów.

IV. Przepisy przechodnie.

Art. 33. Trybunał rozpoczyna swe czynności w dwa miesiące po ogłoszeniu niniejszej ustawy.

Art. 34. Przepis, zawarty w ustępie 2 art. 6, o ile dotyczy pierwszego prezesa i prezesów, stosowany będzie dopiero po upływie dwóch lat, licząc od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy. Jednak i w tym okresie przejściowym pierwszym prezesem i prezesami mogą być mianowani tylko czynni sędziowie Sądu Najwyższego, albo Najwyższego Trybunału Administracyjnego lub Senatu Administracyjnego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu. Mianowanie pierwszego składu Najwyższego Trybunału Administracyjnego nastąpi na wniosek pierwszego prezesa, przedstawiony Radzie Ministrów.

Art. 35. Aż do utworzenia sądownictwa administracyjnego niższego stopnia na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej istniejące w b. dzielnicy pruskiej sądownictwo administracyjne (orzecznictwo w postępowaniu sporno-administracyjnym) pozostawia się nienaruszone z tą zmianą, że kompetencje Senatu Administracyjnego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przechodzą na Najwyższy Trybunał Administracyjny. Na Trybunał przechodzą również kompetencje Krajowego Urzędu Wodnego, ustanowionej ustawą wodną z dnia 7 kwietnia 1913 r. (Zb. Ust. pruskich strona 53) i rozporządzeniem królewskim o Krajowym Urzędzie Wodnym z dnia 16 18 marca 1914 r. (Zb. Ust. pruskich strona 55). Tryb postępowania w powyższych sprawach w Trybunale zachowuje się wedle dotychczasowych ustaw, obowiązujących w b. dzielnicy pruskiej.

Do spraw, nieobjętych właściwością istniejącego w b. dzielnicy pruskiej sądownictwa administracyjnego, stosują się przepisy niniejszej ustawy, o ile sprawy nie są załatwiane w pierwszej instancji przez organy kolegjalne Zarządu ogólnego poza postępowaniem uchwałowym (ust. z dnia 30 lipca 1883 r. (Zb. Ust. pruskich strona 591).

Sprawy, przekazane Trybunałowi Rzeszy dla spraw finansowych ustawą z dnia 26 lipca 1918 r.

(Dz. Ust. Rzeszy strona 959), przechodzą do właściwości Najwyższego Trybunału Administracyjnego. W sprawach tych obowiązują również przepisy ustawy niniejszej.

Art. 13 ust. 3 ustawy o uproszczeniu administracji z dnia 13 maja 1918 r. (Zb. Ust. pruskich strona 153) uchyla się.

Art. 36. Sprawy, które wedle dotychczas obowiązujących ustaw należały do właściwości Sądu Najwyższego, a w myśl postanowień niniejszej ustawy należą do właściwości Trybunału — przekazuje się temuż Trybunałowi.

O ile sprawy takie są już w toku w Sądzie Najwyższym lub u innej władzy — mają być odstąpione Trybunałowi.

Art. 37. Wyłącza się z pod orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

1. sprawy wymiarów podatków bezpośrednich, opartych na ustawodawstwach okupacyjnych:

- A. w b. okupacji niemieckiej — na:
  - a) rozporządzeniu z dnia 15 sierpnia 1917 r. poz. 367 Dz. Rozp. Nr. 86, dotyczącem podatku od majątku (przepis wykonawczy z dnia 22. VIII. 1917 r. poz. 368 Dz. Rozp. Nr. 86),
  - b) rozporządzeniu z dnia 5. VII. 1917 r., dotyczącem poboru podatku od handlu i przemysłu poz. 109 Dz. Rozp. Nr. 38 (przepis wykonawczy z dnia 7. VIII. 1916 r. poz. 125 Dz. Rozp. Nr. 40),
  - c) rozporządzeniu z dnia 19. IV. 1916 r., dotyczącem poboru podatku hipotecznego poz. 81 Dz. Rozp. Nr. 31 (przepis wykonawczy z dnia 26. VI. 1916 r. poz. 106 Dz. Rozp. Nr. 37),
  - d) rozporządzeniu z dnia 19. IV. 1916 r., dotyczącem poboru podatku dochodowego od kapitałów poz. 82 Dz. Rozp. Nr. 31 (przepis wykonawczy z dnia 5. VII. 1916 r. Dz. Rozp. Nr. 38 str. 21),
  - e) rozporządzeniu z dnia 19. IV. 1916 r. dotyczącem poboru podatku mieszkaniowego poz. 83 Dz. Rozp. Nr. 31 (przepis wykonawczy z dnia 29. V. 1916 r. poz. 94 Dz. Rozp. Nr. 35);
- B. w b. okupacji austriackiej — na:
  - a) rozporządzeniu z dnia 27. VIII. 1918 r., dotyczącem ustanowienia państwowych podatków, innych opłat i kar w walucie koronowej Dz. Rozp. c. i k. Zarz. Wojsk w Polsce Nr. 53 z dnia 31. VIII. 1918 r. (przepis wykonawczy z dnia 10. IX. 1918 r. F. A. Nr. 309303/18),
  - b) rozporządzeniu z dnia 3. III. 1918 r. F. A. Nr. 300014/18 o podatku repartycyjnym;
2. sprawy, oparte na dekretach:
  - a) w przedmiocie poboru jednorazowej państwowej daniny od nieruchomości i majątku w kapitale (dekret z dnia 29. I. 1919 r. Dz. P. P. P. Nr. 11 z dnia 4. II. 1919 r. poz. 128) (rozporządzenie wykonawcze z dnia 13. V. 1919 r. Dz. Urz. M. Sk. Nr. 12 1919 r. poz. 180),
  - b) w przedmiocie podatku majątkowego z dnia 5. II. 1919 r. Dz. P. P. P. Nr. 12 z dnia 6. II. 1919 r. poz. 135 (rozporządzenie wykonawcze z dnia 26. V. 1919 r. Dz. Urz. M. Sk. Nr. 17 z dnia 15. VII. 1919 r. poz. 237),
  - c) w przedmiocie wprowadzenia podatków od zysków wojennych z dnia 5. II. 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 12 z dnia 6. II. 1919 r.

poz. 136) (rozporządzenie wykonawcze z dnia 12. V. 1919 r. Dz. Urz. M. Sk. Nr. 15 z dnia 3. VII. 1919 r. poz. 215);

3. sprawy wymiaru podatków bezpośrednich za lata, poprzedzające rok podatkowy 1921, o ile chodzi o b. zabór rosyjski.

Art. 38. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma także zastosowanie do tych wypadków w których od dnia doręczenia orzeczenia ostatniej instancji, zapadłego przed wejściem w życie niniejszej ustawy, termin 2 miesięczny, określony w art. 10, jeszcze nie upłynął.

Równocześnie z ogłoszeniem niniejszej ustawy tracą moc dotychczas obowiązujące ustawy i przepisy, wydane w przedmiotach, unormowanych tą ustawą.

Art. 39. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Marszałek: Trąmpczyński.

Prezydent Ministrów: Julian Nowak.

Powysze podaję do ogólnej wiadomości.
Puck, dnia 30. XI. 1922

Lipski, starosta.

733.

Ogłoszenie Starostwa Krajowego Pomorskiego dotyczące ściąganie składek ubezpieczeniowych za kopytkowe zwierzęta i bydło rogate.

W myśl uchwały Wydziału Krajowego Pomorskiego z dnia 28. listopada 22 r. powziętej na podstawie par. 6—8 regulaminu o udzielaniu odszkodowań z powodu zarazy bydła z dnia 28. 11. 1912 r. zatwierdzonej przez Województwo Pomorskie dnia 29. 11. 22 r. dz. nr. II h. 4759/22 zarządza się w dniu 3. stycznia 1923 r. spis inwentarza żywego, to jest koni, osłów, mułów, osłomułów i bydła rogatego bez względu na wiek według stanu z dnia 3. 1. 1923 r. — Spis odbywa się domokrażnie, a zlicza się inwentarz przez wypełnienie formularza spisowego. Przepisane arkusze spisowe dostarczą gminom Wydziały Powiatowe. Po sporządzeniu wykazów, które powinny być wykonane w 2 egzempl. należy wyłożyć publicznie odnośne wykazy od dnia 14. stycznia do dnia 28. stycznia włącznie. — Czas i miejsce wyłożenia należy podać do wiadomości publicznej w zwykły sposób przed 14 stycznia. Czas wyłożenia wykazów powinien urząd gminny potwierdzić na wykazie.

Wniosek o sprostowanie wykazów należy złożyć w urzędzie miejscowym w przeciągu 10 dni po upływie terminu wyłożenia. Urząd gminny powinien odnośne wnioski z wykazami niezwłocznie, najpóźniej do 11. lutego 1923 r. przedłożyć Przewodniczącemu Wydziału Powiatowego, który ostatecznie decyduje.

Po stwierdzeniu wykazów i wniosków przesyła Wydział Powiatowy wzgl. Magistrat w Toruniu i Grudziądzu jeden wykaz Starostwu Krajowemu Pomorskiemu, udrugi urzędowi gminnemu celem niezwłocznego ściągania składek. Składki przesyłają gminy do Powiatowej Kasy Komunalnej, Kasa Komunalna wpłaca kwotę do Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej w Toruniu na rachunek Starostwa Krajowego Pomorskiego, najpóźniej do 31. 3. 1923 r.

Wysokość składek wynosi:

1. od każdego konia, osła, muła i osłamuła

a) u właścicieli 1—10 sztuk	2000 marek
b) u właścicieli ponad 10 sztuk	2500 „
2. od każdej sztuki bydła rogatego:
a) u właścicieli 1—10 sztuk	800 „
b) u właścicieli ponad 10 sztuk	1000 „

Na koszt administracyjnej powstałe przy liczeniu bydła i ściągania składek przyznaje się Wydziałom Powiatowym wzgl. Magistratom w Toruniu i Grudziądzu 6 % od wpłaconych składek do podziału według uznania Wydziałów Powiatowych wzgl. Magistratów w Toruniu i Grudziądzu. Odnośny podział powinien być zatwierdzony przez Starostwo Krajowe.

Od spisu i opłaty wyłącza się w myśl par. 7 regulaminu z dnia 28. 2. 1912 r.

1. zwierzęta należące do Rzeczypospolitej Polskiej,
  2. zwierzęta przeznaczone na rzeź a znajdujące się w rzeźniach lub stajniach bydła rzeźnego.
- Natomiast należy podać w zestawieniu konie, które są osobistą własnością oficerów i policjantów, ponieważ te podlegają ubezpieczeniu.

Toruń, dnia 20. listopada 1922 r.

Starosta Krajowy Pomorski.

(—) Dr. Wybicki.

Powysze podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 5. grudnia 1922 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego.

Lipski, starosta.

734.

U S T A W A

z dnia 26 września 1922 r.

o przyznawaniu nagród za zwalczanie przemytnictwa.

Art. 1. Osoby, przyczyniające się do zwalczania przemytnictwa, otrzymują, według zasad niniejszej ustawy, ze Skarbu Państwa nagrody pieniężne bez względu na to, czy miały bezpośredni obowiązek zwalczania przemytnictwa, czy też takiego obowiązku nie miały.

Art. 2. Do nagrody dopuszcza się tak osoby, które współdziałały fizycznie w ujęciu przestępcy lub przedmiotu przestępstwa (towaru, waluty), jak również osoby, które w inny sposób przyczyniły się do wykrycia przestępstwa; w szczególności udzielać się będzie nagród również osobom, które doniosły władzy o przestępstwie, udzielając jej takich wskazówek że wykrycie przestępstwa niewątpliwie ich doniesieniu przypisać należy.

Art. 3. Od otrzymania nagrody wyklucza się osoby, które przestępcę do popełnienia przestępstwa namówiły, albo też zapewniły mu pomoc lub bierne zachowanie się przy popełnianiu przestępstwa, które wogóle były współwinnymi uczestnikami lub pomocnikami przestępstwa.

Art. 4. Nagrody za doniesienie przyznaje się pod warunkiem, że donoszący wyjawiał władzy swoją osobę (nazwisko) przed wykryciem przestępstwa; doniesienia bezimienne (anonimowe) nie uzasadniają przyznania nagrody zgłaszającemu się następnie donosicielowi.

Art. 5. Przyznanie nagrody następuje niezależnie od zasądzenia przestępcy i wogóle przed rozstrzygnięciem sprawy.

Art. 6. Nagrody zależnie od większej lub mniejszej zasługi danej osoby oraz ważności przestępstwa, a przedewszystkiem od tego, czy przytrzymano tak przestępcę, jak również przedmiot przestępstwa, czy też tylko ten ostatni, przyznaje się w następujących procentach od wartości szacunkowej przytrzymanego towaru, względnie sumy przytrzymanej waluty:

- a) w razie przytrzymania tak przestępcy, jak również przedmiotu przestępstwa — od 40 do 75% wartości przemytu;
- b) w razie przytrzymania samego tylko przedmiotu przestępstwa — od 30 do 60% wartości tegoż.

Art. 7. Jako wartość szacunkową towaru przyjmuje się cenę tegoż na najbliższym rynku w handlu hurtowym. Oszacowania dokonują określone w art. 10 komisje, które w wypadkach wątpliwych zasięgają potrzebnych w tym celu informacji.

Art. 8. Jeżeli w jednym i tym samym wypadku wykrycia przestępstwa przyznaje się nagrody więcej niż jednej osobie, nie może łączna suma tych nagród przekraczać kwot, obliczonych według zasad art. 6 i 7. Podział oznaczonej w ten sposób sumy następuje wedle stopnia zasługi każdej pojedynczej osoby.

Art. 9. W wyjątkowych wypadkach przyznawać się będzie nagrody również za przytrzymanie osób, przekraczających granicę poza ustanowionymi urzędownie punktami przejścia, lub wogóle w sposób nielegalny, choćby nie przytrzymywano równocześnie towaru (waluty). Nagrody te przyznaje się w wysokości od 2,000 do 15,000 mk.

O ileby następnie okazało się, że osoba taka przekroczyła granicę w związku z przemytnictwem towaru i towar ten przytrzymano, przyznać można dodatkową nagrodę według zasad art. 6 lit. a) z potrąceniem sumy już przyznanej.

Art. 10. Do przyznawania nagród powołuje się specjalne komisje przy urzędach celnych, złożone z trzech członków, a mianowicie

- 1) z naczelnika urzędu celnego, względnie jego zastępcy — jako przewodniczącego;
- 2) z dowódcy miejscowego oddziału bataljonów celnych, względnie jego zastępcy, albo też komisarza straży celnej w siedzibie urzędu celnego, względnie jego zastępcy, albo wreszcie kierownika miejscowego oddziału kontroli skarbowej, względnie jego zastępcy — zależnie od tego, czy do strzeżenia odnośnego odcinka granicy powołane są bataljony celne, czy straż celna, czy też kontrola skarbową;

- 3) komendanta miejscowego posterunku policji państwowej, względnie jego zastępcy.

Posiedzenia tych komisji odbywają się w takich odstępach czasu, by przyznanie nagrody w każdym poszczególnym wypadku nastąpiło nie później, niż w dwa tygodnie od dnia wykrycia przestępstwa.

Uchwały komisji zapadają większością głosów; w razie rozbitcia się głosów co do wysokości nagrody, uważa się za przyjęty ten wniosek, za którym głosował przewodniczący.

W posiedzeniach komisji nie może brać udziału osoba, która rości sobie prawo do przyznania nagrody ze sprawy, traktowanej na tem posiedzeniu.

Art. 11. Gdyby suma, przyznana przez komisję tytułem nagrody, względnie nagród, za jeden i ten sam wypadek wykrycia przestępstwa (art. 8) przekraczała kwotę 250 000 mk. wypłaca urząd celny nagrodę narazie tylko w kwocie 250 000 mk. i przedkłada sprawę Ministerstwu Skarbu (wprost) celem uzyskania pozwolenia na wypłatę reszty przyznanej nagrody. W tym wypadku Ministerstwo Skarbu może zmienić uchwałę komisji jedynie co do nadwyżki ponad wypłaconą już sumę.

Gdyby przewodniczący komisji miał w pewnym wypadku wątpliwość, czy nagroda może być wogóle przyznana, albo czy towar nie oszacowany za wysoko, może wstrzymać wykonanie uchwały i przedkłada sprawę natychmiast do decyzji Ministerstwu Skarbu ze swoim wnioskiem, podając powody swoich wątpliwości.

Uprawnienia, wynikające z niniejszej ustawy dla rzeczonych komisji, względnie dla Ministerstwa Skarbu może Minister Skarbu przekazać, według swego uznania, władzom celnym lub skarbowym I względnie II instancji.

Art. 12. Przeciw orzeczeniu komisji nie przysługuje żaden środek prawny.

Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu, a o ile zarządzenie miałooby dotyczyć bataljonów celnych, to w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, lub Ministrem Spraw Wojskowych.

Art. 14. Niniejsza ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i z tym dniem traci moc swoją obowiązująca ustawa tymczasowa z dnia 19 grudnia 1919 r. o przyznawaniu nagród za pomoc w walczaniu przemytnictwa (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2 poz. 9), oraz wszelkie wydane na jej podstawie rozporządzenia.

Marszałek: Trąmpczyński

Prezydent Ministrów: Julian Nowak

Minister Skarbu: Jastrzębski

Minister Spraw Wewnętrznych: A. Kamiński

Minister Spraw Wojskowych: Sosnkowski

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
P u c k, 2. XII. 22.

Starosta: Lipski.